

Prelaadi kiri (juuni 2016)

”Kas ma olen õnnelik selle üle, et Jumal on soovinud, et ma teda teistele esitleksin?” küsib piiskop Echevarria. Et ma paljastaksin inimestele seda, mis täidab minu südant, mis täidab seda lakkamatu rõõmuga.”

01.06.2016

Armsaimad, kaitsku Jumal minu tütreid ja poegi!

Kristuse Taevasseminemise pühast on möödunud alles kaks nädalat ja meie kõrvus kõlavad tema viimased sõnad: „*Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!*

[1] Me arvestame Püha Vaimu kohalolekuga, mille Issand oma Apostlitile Õhtusöömaaja saalis saatis ja mis kirikule tänini jõudu ja tugevust annab nagu *uus Nelipüha*[2]. Ning ta on pidanud oma lubaduse - *Püha Vaimu kohaloleku, kelle Isa saadab minu nimel, tema õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mida mina teile olen öelnud*. [3] Nüüd oleme meie, tema jüngrid kohustatud , oma sõna ja eeskujuga meile kristlastele usaldatud missiooni üle kogu maailma laiali kandma.

See, ja ainult see on Kiriku eesmärk: hingede pühadus, igaühe pühadus. Seepärast saatis Isa oma Poja ja nii saadan ka mina teid (Jh 20,21). Sellest tuleneb käsk, õpetust levitada ja

inimesi ristida, et armu läbi elaks hingedes Pühim Kolmainus.”[4] See Kristuse käsk leidis tänu Jumala armule meie Isa südames kiire ja rõõmsa vastuvõtu. Seda piiritut apostellikku vaimustust vahendas meie Asutaja talle omasel nakataval viisil.

Püha Josemaria õpetas meile alati, et *valitsev kirg*, mis meie käitumist juhtima peaks, on Jeesus Kristuse õpetuse levitamine. Nii määras ta kindlaks, et Opus Dei põhitegevus seisneb selles, et oma liikmetele ja kõigile teistele soovijatele vajalikud vahendid kätte anda, et nad võiksid heade kristlastena maailmas elada. See aitab neil Kristuse õpetust ja kiriku kuulutamist usaldada ja annab neile vaimse hoiaku, mis viib neid selleni, et nad armastusest Jumala vastu teisi inimesi teenivad. Ühesõnaga, meil tuleb kristlaseks olemist tõsiselt võtta: kõigiga tihedas ühtsuses elada, igaühe vabadust

aktsepteerida ja muret tunda, et kogu meie maailm õiglasemaks muutuks.”[5]

See valitsev kirk on erilisel Halastuse juubeliaastal eriliselt aktuaalne, sest ”kui meilt meie eluõhtul küsitakse, kas oleme näljaseid toitnud ja januseid jootnud, siis küsitakse meilt ka seda, kas oleme aidanud inimestel kahtlusi võita, kas oleme püüdnud patuseid vastu võtta, neid manitseda, või õigusele juhatada, kas oleme võidelnud teadmatuse vastu, kristliku usu ja hea elu eest.”[6]

On palju viise ja võimalusi, kuidas usu olemust edasi anda. Püha Josemaria väärtustas eriti isiklikku apostolaati, minult sinule, sõbraliku vestluse kaudu, mis ei saaks olla kellegi jaoks nagu *jutlustamine*, vaid lihtsalt väljendaks seda, millest on tulvil meie süda ja mis meid jätkuvalt rõõmuga täidab.

Mõni teine kord olen ma teile ühte teist Isa nõuannet meelde tuletanud: ” Enne, kui te inimestega Jumalast räägite, rääkige Jumalale inimestest.”[7] Isiklik suhtlemine Kristusega palves on nagu allikas, kust ammutame oma innukuse ja jõu, et vahendada kõigile usu ilu ning süüdata tuli, mis valgustaks pimeduses, kus inimesed elavad. See on meie Jumalalähedus, mis võimaldab meil maailm valgusega täita. Selle kohta ütles meie Isa: ” Mida enam me maailma möllu sisse läheme, seda sügavamalt peame olema Jumalas juurdunud.”[8]

Püha Josemaria on meile parandanud positiivse nägemuse maailmale ja kõigile inimlikele tegevustele. Seepärast peaks meie hoiak olema vähem defensiivne, kaitsev kui ofensiivselt positiivne. Kristlane ei karda tõde. Isegi siis, kui tal endal ei ole alati vastust varuks, teab ta kindlasti seda, et

Evangeeliumis leidub alati võimalus leida tee raskuste ja probleemide ületamiseks. Tõearmastus viib selleni, et kristlane oma usku edasi annab sellisena nagu see on: hiiglaslik Jah igale inimesele, olgu ta mees või naine, Jah elule, vabadusele, rahule, arengule, solidaarsusele, voorustele. Kui Kristus on meid õnnelikuks teinud, siis on normaalne, et see rõõm meist tagasi peegeldub. Niisiis ” peaks olema see jõud, millega tõe ilmsiks tuleb rõõm, sest see on selle ilmekaim väljendus. Sellele peavad kristlased toetuma, sellest peavad nad maailmale tunnistust andma.”[9]

Küsi endalt, mu tütar, mu poeg: kas olen õnnelik, et Jumal on mind kutsunud ennast teistele tutvustama? Kas minu apostolaat on rõõmu ja rahu külvamine? Kas ma püüan end kristlikus õpetuses harida, et minu siseelu muutuks veelgi sügavamaks?

Püha Josemaria ütles, et kiriku õpetus tuleks kõigile nii edasi anda, et see puudutaks igaüht, et nad sõltumata kultuuritasemest või vaimulikust haridusest Evangeeliumi sõnumit mõista suudaksid. Ta nimetas seda *keeleandeks*, analoogseks sellele, mis juhtus siis, kui Trööstija Vaim nähtavalt Kiriku peale laotus. Apostlitele ja esimestele Jüngritele ilmus ta sellisel kujul, *et nad nägid otsekui hargnevaid tulekeeli, mis laskusid iga üksiku peale nende seas. Ja nad kõik täideti Püha Vaimuga ning hakkasid rääkima teisi keeli, nõnda nagu Vaim neile andis rääkida.*[11]

Opus Dei Asutaja selgitas, et *keeleand*, mida Jumal kõigile palub seisneb oskuses” osata olla kuulaja rollis (...).Õpetust tuleks vahendada väga targalt, selliselt, et vastuvõtja selle välja kannatab. Tõde peab vahendama kõigile, kuid peab vaatama, et inimesed selle alla ei

upuks; targalt doseeritult, igaühele vastavalt tema võimele. Ka see on osa keeleandest. Samuti kuulub selle juurde, et me samu asju alati uuel moel väljendame ja uue charmiga esile toome. ”[12]

Keeleanne on Püha Vaimu arm, mis arvestab ka meie isikliku panusega. Õppimine ja teoloogiliste teadmiste värskendamine, mida me vastutustundega ja täie apostelliku innuga vastu võtame, võimaldab meil usutõdesid täiel määral nautida ja parimaid viise leida, et kogu nende atraktiivsus välja tuua. Vestluses oma sõprade ja kolleegidega, olles avatud nende küsimustele, peaksime me üritama nende rahutused ja kahtlused hävitada.” Seepärast on eriti vajalik kuulata (...), olla võimeline küsimustes ja kahtlustes osavõtlik olema, teel nende kõrval sammuda, end igasugusest pimedusest vabastada ja oma anded

ja võimed alandlikult saladuslikku teenistusse anda.

Kuulamine ei ole kunagi lihtne. Mõnikord on mugavam ennast kurdiks teha. Kuulamine tähendab seda, et me teiste sõnadele tähelepanu kingime, et meil on soov neist aru saada, seda väärtustada, respektierida ja kaitsta.(...)Teisi ära kuulata suuta on seletamatu arm, anne, mida peab anuma, et oskasime seda kasutada.”[13]

Usu edasiandmine ei peaks olema vaidlus selleks, et võita, vaid omavaheline vestlus, et veenduda, sest ” ideid ei tohi peale suruda vaid neid tuleb pakkuda”[14]. Vestlus annab võimaluse väljendada seda tõe, mis meie elu otsustavalt helgemaks muudab. ”Kogu Jeesuse elu ei ole muud, kui üks suurepärase dialoog, suursugune vestlus inimestega.”[15] Kui õpime nii elama, siis aitame me teisi ja ka meid

aidatakse meie igapäevases lihtsas elus - ,et Evangeelium saaks kõigi jaoks *maailma valguseks* [16]

Mul on rõõm teile meelde tuletada, et 23.juunil, just enne Püha Josemaria püha – mis on Prelatuuris Suurpüha – täitub seitsekümmend aastat sellest kui meie Isa Rooma tuli. Tema esimesed päevad igaveses linnas, millest ma teile korduvalt olen jutustanud, meenuvad mulle taas: see intensiivsus, millega ta juba esimesel ööl palvetas; tänurõõm, mida ta tundis, kui ta varsti pärast saabumist Paavst Pius XII. lt käsitsi kirjutatud tervituse sai; usk, mis täitis teda 16.juulil Püha Isa vastuvõtul....Ja hulgalised korrad, mil ta oma väikesest korterist Città Leoninast Peetruse väljakule jalutas, et seal palvetada.

Ma kujutan hästi ette, millise usu ja ja armastusega lausus ta sel perioodil lühipalveid, mil ta Opus Dei

algperioodi soovid oma hinges kokku võttis: *Omnes, cum Petro, ad Iesum per Mariam!* Kõik koos Peetrusega Maarja kaudu Jeesuse juurde. Ma kutsun teid üles seda sageli kordama ja end oma palvetega Paavst Frantsiskuse ja tema kaastööliste eest kogu kirikuga siduma. Eriti selles kuus, mis lõpeb Apostlite Peetruse ja Pauluse, kiriku ja Opus Dei tugisammaste Suurpühaga.

Ma õnnistan teid oma armastusega

Teie isa

+Javier

Rooma, 1.juuni 2016

[1] Mk 16, 15

[2] Püha Josemaria, Vagu, Nr. 213

[3] Jh 14, 26

[4] Püha Josemaria, Jutlus Kiriku üleloomulik eesmärk, 28.5.1972

[5] Püha Josemaria, Vestlused, Nr. 27

[6] Paavst Frantsiskus, Kõne Usu
Kongregatsiooni konverentsist
osavõtjatele 29.1.2016

[7] Püha Josemaria, Perekondliku
koosviibimise märkmed, kuupäev
teadmata (AGP, Raamatukogu, PO1,
VIII/1982, S. 88)

[8] Püha Josemaria, Sepikoda, Nr. 740

[9] Kardinal Joseph Ratzinger, „Mis
tähendab minu jaoks Kristuse Ihu in
Opera Omnia, Bd. 11, Teil C, XI, 4

[10] Püha Josemaria, Jumala sõbrad,
Nr. 105

[11] Ap 2, 3-4

[12] Püha Josemaria, Kiri 30.4.1946,
Nr. 70

[13] Paavstst Frantsiskus, Sõnum
Sotsiaalsete

kommunikatsioonivahendite 50.
aastapäeval., 24.1.2016

[14] Püha Johannes Paulus II., Jutlus
noortele Madriidis, 3.5.2003

[15] Püha Josemaria, Kiri, 24.10.1965,
Nr. 7

[16] Mt 5, 14

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuni-2016/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2016/) (08.08.2025)